

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Jvlii Fatii// Societatis Iesv// Liber// De
Morti-//ficatione No-//strarvm Passionvm,// Pravorvmqve
Affe-//ctvvm**

Fazio, Giulio

[S.l.], 1599

V. Quàm necessarium atque vtile sit Religiois sanctum mortificationis exercitium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48673](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48673)

Mortificationis exercitio commoda percepturi. Eas ergo sequenti capite proponemus.

CAPVT V.

Quàm necessarium atque vile sit Religiosus sanctum Mortificationis exercitium.

I.

VE MADMODVM ædificium attolli, & ad perfectionem suam, finemque peruenire non potest, nisi iactis in primis & stabilitis eius fundamentis; ita Religiosus ad illum perfectionis spiritualis terminum, ad quem aspirat, peruenire non potest, nisi prius in se ipso fundet & stabiliat usum assiduæ & indefessæ Mortificationis, tanquam primum lapidem omnis noui ædificij spiritualis. Vnde Cassianus proponendo modum, quo Religiosus ad culmen huius fabricæ spiritualis pertingere possit, absolutè ponit Mortifi-

tificationem nostrorum appetitū, tanquam primum lapidem fundamentalem; ita enim scribit: *Mortificatione voluntatū extirpātur, atq; marcescunt vitia vniuersa; Expulsione vitiorum virtutes fructificant atq; succrescūt; Pullulatione virtutum, puritas cordis acquiritur; Puritate cordis Apostolicae charitatis perfectio possidetur.*

Sicut Salomonem, dum mulæ regiae insideret, omnis Iudæa Regem agnouit & proclamauit: Sic quicūque mulam regiam carnis, sensusq; proprii subigit, Rex illicō suiq; ipsius dominus euadit. Et sicut periti equitis est inhibere frenum, quando ad ima tendit; si verò in altum; laxare, ita & nos, cū ad virtutum culmina ascendimus, potentiis nostris, quàm maximè possumus, frena laxemus; tendendo autem ad ima, id est, ad mundi huius voluptates, frenū maximo inhibeamus conatu, nisi labi sæpiusq; in abyssum

Cass. lib.
4. Instit.
cap. 43.

II.

infiniti erroris & stultitiæ præcipites
agi velimus.

III.

Ut avis nouis plumis contegi non
potest, nisi veteribus prius exutis, ita
Religiosus veris & solidis virtutum
plumis vestiri non potest, nisi prius
veteres inordinatorum suorum af-
fectuum & passionum exuat, quæ
illum grauem reddunt, & ineptum
ad perfectionis volatum. Quocirca,
quemadmodum accipiter renoua-
turus seipsum, beato Iob teste, ad
Australium alas expandit: ita religio-
sus radiis diuinis per orationem se-
se exponere debet, & mortificatio-
nis alas frequenter concutere, vt di-
latato in se desiderio professionis,
virtute caloris diuini, atq; veteribus
malarum consuetudinum & affe-
ctuum inordinatorum plumis ex-
cussis, renouetur omni ex parte, &
vestiatur sanctis religiosarum virtu-
tum plumis, quibus tandem ad illam
euolet perfectionem, ad quam, vt
verus religiosus aspirat.

Vt

Vt nauis littori multis alligata
 funibus, numquam in portum pro-
 gredi poterit, quantumuis vela pan-
 dantur, remisq; impellatur; ita pror-
 sus homo, quatumuis in cœpto vir-
 tutis itinere labore, bonaq; deside-
 ria, quasi vela quædam explicet, nū-
 quam tamen in via Dei progredi, aut
 ad perfectionis portū appellere po-
 terit, nisi mortificatione prauorum
 affectuū vincula soluerit, quæ ipsum
 terrenis rebus detinent illigatum,
 Quamobrē certo animi decreto, in
 mortificationē totis viribus quiuis
 incumbat, consiliumq; S. Hierony-
 mi sibi datū existimet, cum, inquit,
 ad Paulinum: *Festina, queso te, & ha-
 ventis in salo nauicula funem præscinde
 potius, quàm solue.*

Si cuius religioso necessaria est
 illa mentis illustratio, & gustus spi-
 ritualis, qui virtute orationis acqui-
 ritur, eidē procul dubio necessaria
 erit mortificatio passionum & affe-
 ctuū suorum. Etenim vt aëre nebula

IV.

Hier. in
 prologo
 ad Pauli-
 num.

V.

C 3

ob-

obscurato, sol aspectū nostrum fugit; neq; quenquam vitali radiorum calore recreat, ita tranquillitate animæ nostrę passionū nebulis obtenebrata, neq; virtute Orationis, ad verum solem, Deum & Dñm nostrum, homo sese leuauerit, neq; vigorē & calorem benedictionis & gratiæ diuinę perceperit. Quod si Plutarchus, Aristoteles aliiq; Philosophi negant, vllum hominem sapientiam humanam adipisci posse, nisi prius passionēs animæ suę pacauerit atq; domuerit; quomodo fieri potest, vt Religiosus aptus sit adquirēdæ diuinæ sapientiæ, quę in vera cognitione & amore Dei consistit, nisi firmiter statuatur, vsu continuę mortificationis animum ab omnibus prauis appetitionibus expurgandum esse.

VI.

Si ad acquirendas virtutes morales requiritur & præsupponitur necessariò, moderatio nostrarum passionum, vt vult S. Thom. cūm ait: *Virtus prærequirit passiones sedatas; sequitur*

quitur necessariò, hominem, ad ad-
quisitionem virtutum Christianarũ
& religiosarum peruenire non pos-
se, nisi prius passiones suas probè
compresserit. Imò quanto maior
aut minor erit mortificationis vsus,
tanto maior aut minor erit in virtu-
tibus progressus. Qua enim ratione
fieri non potest, vt cum vitio incon-
tinentiæ, sit virtus ipsa continentiæ,
aut cum excessu iræ, virtus mansue-
tudinis, eadè fieri nequit, vt hæ simi-
lesq; virtutes in anima locũ habeãt,
nisi prius ab ea vitiorum & passionũ
contrariarum excessus auferatur.

D. Augustini sententia est, *ibi pa-*

cem esse non posse, vbi non est subiectio
repugnantium. Quia verò ea quæ
rebellant in regno animæ nostræ,
quæque imperij & obsequij detre-
ctatione, sæpè belli & contentions
materiam præbent, nihil aliud esse
possunt, quàm ipsæ nostræ concupi-
scentiæ & affectus inordinati; teste

VII.

S. Augu.
lib. de ci-
uit. Dei.

C 4

S. Ia-

Iacob. 4. S. Iacobo, dum ait: *Vnde bella & lites in vobis? nonne ex concupiscentiis vestris, quæ militant in membris vestris?*

Oportet, vt qui veram pacem, animiq; tranquillitatem assequi cupit, repugnantiam hanc rebellium suarum appetitionum vincat, easq; imperio rationis subiiciat.

VIII.

Vt oliua, licet natura sua sit acris & amara, qualis videlicet in arbore creuit; si tamen vel exiguo condimento aspergatur & condiatur, dulcis & grata fit gustui: Sic homo ob sensus rebelles, peccatiq; fomitem, quem secum, tanquam parentum suorum hæreditatem, circumfert, ex seipso adedè amarus & ingratus est, vt nisi Mortificationis sale condiatur, & naturalem hanc suam amaritudinem temperet, coërcendo nimium sensuū vigorem, & sensuualitatis excessum, numquam dulcis, iucundusq; gustui Domini erit.

IX.

Vt vitis, naturali quodam instinctu, ramis suis & pampinis se huc illucq;

lucē diffundit, & se quibusdā quasi
 filis, vbi cunq; potest, alligat; ita ho-
 mo, post lapsum Adami, à natura sua
 quandam habet inclinationem ad
 diffusionem sui, opera & ministerio
 sensuum & cupiditatū, ad diffusio-
 nem, inquam, in infinitos pampinos
 inutilium verborū, operum, vanorū
 desideriorū, & cogitationū, atq; his
 se quasi filis, minima etiā data occa-
 sione, alligat. Quē admodum igitur
 vinitoris munus est, cōpescere vitē,
 putare pampinos nimium luxuriā-
 tes, quò certis illa terminis circum-
 scripta fructus vberiores ferat; ita
 planè Religioso necessarium est, vt se
 prauæ suæ inclinationi opponat, &
 falce Mortificationis omnem super-
 fluitatem inutilium desideriorum,
 & vanarum appetitionum detrūcet
 & amputet, quò rectæ rationis limi-
 tibus, suiq; instituti norma circum-
 scriptus, maiori vigore in acquiren-
 dis solidis virtutibus, proximorūq;
 salute curanda progressum faciat.

X. Si finis Cœnobitæ, vt apud Cas-
 Calsian. fianum vult Ioannes Abbas, consistit
 collat. 19 in mortificatione & crucifixione o-
 cap. 8. mnium appetituum; necesse erit, vt
 Galat. 5. serio huic sanctę mortificationis ex-
 ercitatiōni sese tradat, concupiscen-
 tias suas & appetitus crucifigat, si, vt
 verum Religiosum decet, viuere &
 ex Christi discipulorum numero es-
 se velit, de quibus Apostolus dicit:
Qui Christi sunt, carnem suam crucifi-
xerunt cum vitiis & concupiscentiis.
 Quemadmodum igitur infirmus,
 non adeò sentit dolorem vulneris,
 aut scissionis, si partem carnis scin-
 dendam industrius chirurgus prius
 variis modis mortificauerit; sic qui
 passionum, voluntatum, sensuumq;
 suorum superfluã viuacitatem pri-
 us sancto mortificationis exercitio
 domuerit; persecutionum postea
 incisiones, aduersitates, & cruces,
 quas amore Domini sui sæpè in hac
 vita sustinere debebit, non admodũ
 difficulter tolerabit: imò verò tan-
 quam

quam mūdo & amori proprio mortuus, Christo crucifixo, vt summæ perfectissimæq; mortificationis speculo vnico, & vero exemplari simillimus erit.

Quemadmodum cholericus aut phlegmaticus quis dicitur, quia in ipso cholere & phlegmatis prædominatur humor, ita spiritualis & rationalis dici poterit is, in quo spiritus & ratio prædominatur; & carnalis aut sensualis, in quo dominatur caro & sensus. Quoniam verò spiritus & rationis dominium in carnem ac sensum, à mortificatione maxima ex parte dependet, huic secundum gratiam diuinam meritò adscribitur, cū quis spiritualis fit, & rationalis. Vt igitur inter illustriores titulos, qui homini in hac vita tribui possunt, nō minimus est, aliquē esse virtute præditum, spiritualement, &c. Ita Mortificationis vsus & exercitatio tanquam singulare instrumentum tanti boni, maximi sanè fieri debet. C 6 CA-

XI.